

Naročnina za pol leta

za Ameriko \$1.50.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50.

Za Evropo \$3.00.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 11.

JUNE 1, 1922.

LETO (VOL.) XIV.

V šoli presv. Marijinega Srca.

H. B.

b) Marija je trdno verovala.

Morda si kdo misli, da to za Marijo ni kaka posebna odlika, ker je imela začetnika naše vere pred seboj, ga gledala z lastnimi očmi, z lastnimi ušesi poslušala njegov božji nauk. To je že res, prijatelj, da je Marija z lastnimi očmi gledala začetnika naše vere in z lastnim ušesi poslušala njegov božji nauk. To da vera ne obstoji v gledanju in poslušanju. Ali niso judovski pismarji in farizeji tudi s telesnimi očmi gledali Gospoda in poslušali njegov nauk? So mar radi tega trdno verovali? Hudiča ima, so dejali. Ne, tistega, kar je predmet naše sv. vere, Marija prav tako ni videla, kakor mi ne. Ko bi bila to videla, bi o veri sploh ne mogli govoriti, ker vera in gledanje se izključujeta. Zato se vera v tistem trenutku, ko blaženi v nebesih zagleda božje obličje, stopi v ljubezni. Jaz pa pravim, ko bi bili mi vse videli na Jezusu kar je

gledala Marija, bi bili zgubili vero vanj. Marija jo ni. Ona ni niti najmanj dvomila o njegovem božanstvu, tudi takrat ne, ko še človeku ni bil podoben, kar že Bogu. Poglejmo malo, kake poskušnje je prestala njena vera, pase bomo prepričali, da jo po pravici stavimo za vzor trane vere. Recimo, da bi bila tebe prvo sveto noč pot vodila memo betlehemskega hlevčka. Išoč zavetišča in nočnega počitka, bi bil stopil vanj v trenutku, ko sta Marija in Jožef pokleknila pred novorojenega Odrešenika. Kaj bi naredil? Pogledal bi dete in ko bi videl, da leži v jasliah drobna stvarca, po vsem zunanjem taka kakor tisoč in tisoč drugih, bi kvečjemu vzdihnil: Vboga mati, ki ne moreš svojega deteta položiti v boljšo posteljico, potem se pa stisnil v druki kot in zaspal. In ko bi te Marija in Jožef vzbučila ter povabila, da poklekneš tudi ti in moliš Boga, bi ju morda pomilovavno pogledal, se

obrnil in zopet zaspal. Meniš da ne? Samo po tem sodeč, kar je betlehemski hlevček nudil očem, bi tvoje obnašanje ne bilo nič posebno čudnega. Slabotno dete, rojeno v čredni staji, položeno v zibko njenih jasliah, v takem skrajnem vboštvu rojeno dete naj bo kralj-osvoboditelj, ne samo svojega ljudstva, ampak vesoljnega človeštva? Tega niso mogli verjeti ne Judje, ne pagani. Judje so ga pričakovali v kraljevskem sijaju, močri so ga najprej iskali na Herodovem dvoru. Marija pa ni niti za trenutek dvomila, da je ta njen, navidezno tako reven sin, obenem Sin božji. Ko ga je povila v plenice in ga položila v jasliah, je pokleknila in ga molila. Huda preiskušnja Marijine vere je bila to, a ona jo je izvrstno prestala. Njena vera je bila pregloboka in pretrdna, da bi jo mogla na videz nasprotujoča ji zunanjost omajati.

Poglejmo jo v onih tridesetih letih,

ki jih je preživela s svojim sinom v nazareški hišici! Ali kaj vemo o kakih izrednih znamenjih njegovega božanstva? Ničesar! Evangelist Luka je edini, ki nam nekaj poroča o njegovi mladosti. Razlagavci sv. pisma menijo, da mu je dotično Marija sama povedala. A mej tem ni ničesar, kar bi jo nekako sililo priznati: Resnično, ta je Sin božji! Njegova učenost, ki je z občudovanjem napolnjevala judovske pismouke v tepelju, je sicer kazala nekaj izrednega, a Marije takrat ni bilo zraven. O kakih čudežih ne vemo ničesar. Nasprotno! Sv. pismo izrecno pravi, da je njegov čudež v Kani galilejski prvi. Kot dober, recimo svetniški sin je preživel Jezus dobo svojega skritega življenja. A mej dobrim, svetniškim sinom in Bogom je neskončna razdalja. Samo trdna živa vera jo je mogla premostiti. Ker je Marija imela tako vero ni nikoli dvomila, da je mati božjega Sina.

Najhujšo skušnjo je pa prestala Marijina vera v dnevih njegovega trpljenja, zlasti na Kalvariji. Takrat so se vsi pohujšali nad njim, celo njegovi učenci. Kar niso mogli zapopasti, kako bi se mogel božji Sin tako ponižati, da bi se dal za igračo najpropadlejšim dušam. Vse, kar so si mogle izmisliti, so počele z njim, on se je pa vedel, kakor človek, ki je zgubil vsako upanje, da bi se mogel rešiti iz rok svojih sovražnikov. Njegovi učenci so mislili, da bo v odločilnem trenutku v prah potrl vso judovsko bando, ki ga je prišla aretirat, da ga popelje k sodbi in obsođbi na križ. A ko so videli, kako se je voljno grešnikom v roke dal, ki so ga zvezali, so prestrašeni zbežali od njega. Ko je po triurnem trpljenju, mej katerim so ga ostentativno izzivali naj pokaže, če je res to kar je dejal, da je, Sin živega Boga, mej razbojniki umrl, je bilo vse poparjeno. Dva njegovih učencev, ki sta šla v Emavs sta nam ovekovečila to splošno malodušnost: Upali smo, tako sta dejala, da bo on Izrael rešil. Z drugimi besedami: Upali smo, do zadnjega smo upali, a zdaj vidimo, da smo zastonj upali. Vera

in z njo upanje v njega se jim je omajalo. Le Marija tudi takrat ni obupavala, ker njena vera vanj ni niti za las klonila. Kakor boječi otroci okrog matere, tako so se zbirali apostoli po Gospodovi smrti okrog Marije, edine močne, edine neomajne v veri.

Poglejmo še njeno pot skozi življenje. Več kot polovica jo je s trnjem posute. Najnedolžnejša je postala Mati sedem žalosti, Kraljica mučencev. Svojega edinega sina je videla umirati strašne in sramotne smrti. Kako rada človeku v trpljenu klone vera, zlasti če v svojem življenju ne najde vzroka zanje. Trpljenje nedolžnih je še vedno uganjka za človeka, naj si je še toliko prizadejal, jo popolnoma rešiti. Koliko jih je radi nje omahnilo v veri, koliko jo zgubilo! Marija, najnedolžnejša in vendar kraljica mučencev, je stala v veri močnejša kot cedra na Libanonu. Cedra se viharjem prej da zlomiti, kot izrupati. Cedre Marijine vere vsi viharji trpljenja niso mogli ne izrupati, ne prelomiti, da niti vpogniti. Zato njo lahko imenujemo visoko šolo vere.

Kako je pa z našo vero? Ali je tudi ona trdna in neomajljiva? Lahko bi bila in morala bi biti. Kdo bolj zasluži, da mu verjamemo, če nam kaj pove, kakor Bog. Noben vir ni tako verodostojen, kot on, vir resnice. On nas ne le ne goljufa, ampak nas tudi ne more goljufati. Ko bi nas le mogel, četudi ne hotel, bi ne bil Bog. A kaj se godi okrog nas? Časopis, ki je že znan po svoji lažljivosti, prinese vest s pripombo: Iz verodostojnega vira. Vse verjame. Od ust do ust gre kot čisto zlato resnice. Če pa jaz pravim, da je to ali ono iz veronajdostojnejšega vira iz katerega še ni kanila kapljica laži in ne bo, ker ne more, tega nekateri sploh ne verjamejo, drugi dvomijo, tretji morebiti verjamejo, a samo toliko časa, dokler jim kak "verodostojen" živ ali tiskan apostel kaj nasprotnega ne pove.

Splošno ima vera danes čuda slabe korenine. Vsaka sapica, naj privije odkoderkoli, jo omaja. Jaz pra-

vim: Bog je, eden troedini. Nihče mi ne ugovarja. Pride drugi, pa pravi: Ni ga, ne enega, ne troedinega in navrže par navidezno učenih, v resnici pa praznih fraz. Vera je omajana. Eden ali drugi bo rekel: Saj morebiti ga pa res ni. Jaz pridigam: Bog je naš najboljši oče, ki nam tudi takrat dobro hoče, ko nas tepe. Slab oče, ki svojih porednih otrok ne kaznuje. Pride drugi, ki trdi: Ni res! Ko bi bil dober, bi ne gledal tako brezčutno gorja in solza svojih otrok. Že začne črv dvoma glodati ob korenini vere. Ne bom našteval nadaljnih posameznih slučajev. Poprečno lahko rečemo, da je današnja vera, kakor cvetlica v rastljinjaku, ki jo je pomladno solce toliko časa klicalo izpod gorke odeje, da je morala ven pokukati. Kako je to nežna stvarca. Zvečer, ko jo je nehalo solce objemati, jo malo ven postavi, pa bo po njej. Tako je z današnjo vero mnogih. Strašno so sprejemljivi za protiverske vplive.

Kajne kak razloček mej Marijino in našo vero! In vendar je vsem enako rečeno: Kdor ne veruje bo pogubljen. Kdor nima tiste žive, z ljubeznijo združene vere, ki je pripravljena žrtvovati rajši premoženje in življenje, kakor se klanjati in kaditi katerimkoli malikom, ta je zgubljen. Ali vidite zdaj, kako potrebno je, da mi otroci-abecedarji pridno zahajamo v šolo h Devici verni? Naš čas še posebno potrebuje mož in žena vere, ne pa otrok, ki so pripravljene pred vsakim malikom pasti na kolena, če se jih le s kakim bavbav malo postraši, alj kaj sladkega obljudi. Mi gremo mučeniški dobi nasproti. Doba nekrvavega mučeništva je že nastopila. Bog ve, če nas ne čaka še krvava. Ne recite, da je to samo prazen strah, da je doba krvavega preganjanja danes izključena. Poglejte v Rusijo! Več krščanske krvi je preteklo v tej kratki dobi, odkar tam gospodarijo Neroni II., kakor jo je pretil Nero I. Z občudovanjem moramo priznati, da je pravoslavna ruska cerkev to krvavo dobo dobro prestala, ker je ruska duša globoko verna. Jaz dvomim, če bi jo mi ta-

ko, ako bi bila na nas prišla taka poskušnja. Ker pa pri sedanjih znamenjih, zlasti za Evropo, ni izključena, že naš katoliški ponos zahteva,

M. Elizabeta.

va, da se na njo za vsak slučaj pripravimo. Torej nov povod, da pridno obiskujemo šolo Device verne. Od nje se učimo tiste neomajlive

vere, ob kateri so se skrhalo meči rimskih cesarjev in carjevih dedičev boljševikov, vere o kateri je pisano, da premaga svet.

Prisije dan.

Prisije dan . . .
morda ni več v daljavi,
ko te zagledam v večni slavi;
ko v tihem blaženstvu oko
se v tebi odpočilo bo;
ko prvikrat bom pokleknila,
pred tabo prvikrat molila:
Moj Jezus!

Še kratek dan!
Naj solnce za oblak se skrije,
naj pot se moja v noč zavije,
naj reže trnje v dno srca,
saj bo počitek vrh zvezda.
Le še en dan—in v rajski slavi
te duša prvikrat pozdravi:
Moj Jezus!

Potekaj čas!
Brzite naglo zemski hipi,
odbijte srčni vi utripi;
poišči, ladja, svoj pristan,
napoči skoraj zlati dan!
Ti, Solnce moje, skoraj vzdí,
o Ženin, po nevesto pridi!
Moj Jezus!

Zopet pri Materi.

H. B.

Že prvi dan srečnega svidenja z domačimi, je bil naši Marici, ki jo hočemo odslej imenovati Mary, malo zagrenjen. Pred kosilom, ki je bilo seveda prazniško, je čakala, kdaj bo začel gospodar moliti, kakor je bila od doma vajena. Zastonj je čakala. Njeni ljudje so se že tako odvadili tega krščanskega običaja, da kaj tacega nikomur niti na misel ni prišlo. Vsak je pograbil svojo žlico in z voščilom: Dober tek! začel otepavati svoj porcijon. Mary je skoraj nehote napravila križ, rekla: Bog blagoslovi! in šele potem začela. Ko bi bila takrat opazovala ostale obraze okrog mize, bi bila vi-

dela, kako je njena sestra, gospodinja, osramočena zardela in še sama malo popraskala po čelu, moški so se pa s takim nasmehom spogledali, iz katerega bi vsak, ki take naprednjake pozna, lahko bral: Te bo že minilo, kakor je nas.

Že opustitev te lepe navađe, ki je Mary prešla v meso in kri, jo je tako neprijetno obšla, da je bila celo kosilo nekam zamišljena. Njena duša je bila doma, kjer nihče ni prijel za žlico, dokler ni eden ali drugi naprej molil, drugi pa za njim. Prvič ji je stopila pred oči obljuba, ki jo je dala pred odhodom teti: Če v ver-skem oziru ne bo zame, bom šla ta-

koj drugam. Začetek slabo kaže, si je dejala, in to jo je očelalo zamišljeno, da jo kar niso mogli spraviti v dobro voljo. Vedeli so zakaj ne, zato so imeli naslednje dni vsaj toliko ozira do njenega dosedanjega prepričanja in načina življenja, da so se mej tisto Češčeno Marijo, ki jo je gospodinja molila, vsaj tako zadržali, kakor pes, ko gospodar moli. Seveda le v upanju, da bo tega kmalu konec.

Prišla je sobota, slučajno sobota pred prvo nedeljo v mesecu. Mary je imela kot dobra Marijina hči navado, vsako prvo nedeljo pristopiti k sv. zakramentom. To soboto se ji

je zbudila še posebna želja po kruhu močnih, ker so prva znamenja kazala, da ga bo še bolj potrebna, kot v starem kraju. A kako naj zadosti tej želji, ko ne razume besedice angleškega, da bi se mogla spovedati. Da bi brez spovedi pristopila k angeljski mizi, ji nežna vest zopet ni pustila, dasiravno ji ni kaj posebnega očitala. Seve, na tako dolgi, s tolikimi sitnostmi nastlani poti, se srce bolj ali manj zapraši in človeku globoke vere in nežne vesti zbuja dvome, ali je vreden ali ne. Da kot taka ni bila mej onimi, ki prej za vse prodajalne in zabavišča vedo, kot za cerkev, mi ni treba praviti. Takoj prvi dan je vprašala, kje je cerkev in kako ji bo mogoče zadoščevati verskim dolžnostim. V soboto pa je prosila sestro, na bi jo v nedeljo spremila k sv. maši, da bo vedela kam.

"Jutri ne bove mogli obe z doma", ji pravi sestra, "pač pa ti jo danes, mejtem ko bodo šli otroci v šolo, lahko pokažem, ker imam v mestu opravka." In ste šli. Mej potjo jo Mary še o tem in onem, kar tiče cerkvene in verske navade v naselbini, spraševala, da bi se prej vživela v nove razmere. Toda sestra ji je na ta vprašanja tako nekako prisiljeno odgovarjala, kakor človek, ki se mu vidi, da mu ni ljubo o tem ali onem govoriti in komaj čaka, da se pogovor kam drugam zasučje. Mary je to zapazila in ni več silila v njo, ampak je umolknila in se zamislila. Žalost in strah sta se ji vjedla v dušo. Žalost radi sestre, strah radi sebe. Sestro je gledala pred seboj kot nekaj navdušeno Marijino družbenico. Zdaj pa? Bog vedi ima li še kaj vere? Kakor je videti, ne veliko. Oh, kako jo je to zbolelo, zbolelo še posebno radi sebe. Možkih, si je dejala sama sebi, v tem oziru itak ni dosti prida. Če še v sestri ne bom imela opore, kaj naj počnem? Bom li mogla v versko tako mlačni in mrzli družbi ostati Bogu in Mariji zvesta? Da, Marija, je skoraj slišno sklepila, to hočem za vsako ceno.

Drugo jutro je komaj čakala, da je pohitela v cerkev. Ni domača, to

je takoj začutila, ko je stopila vanjo. A se je s tem tolažila, da isti Jezus kraljuje v njej, kot v domači in ključke k sebi vse, ki so obteženi, da jih poživijo. Tolažbe je bila pa tako potrebna, kot morebiti še nikoli v življenju. S zaupanjem mu je začela razkrivati svoje gorje in svojo bojazen glede prihodnosti in čutila se je olajšano. Mejtem zabučje orglje, za njimi se oglasi pesem. Tuje besede, tuj napev. Zazeblo jo je pri srcu. Orglje utihnejo, pesem razzveni, nastopi pridigar. Niti besede ne razume. Še nikoli ni tako globoko čutila, kaj je materina beseda, kot v tem trenutku, ko je bila tako potrebna. Zjokala bi se bila, ko bi se prizor na odru njene duše ne bil nenkrat spremenil. Spomini na starokrajška nedeljska jutra so jo objeli, da se je kar zamaknila. Tako živo, kakor še pred par tedni, gleda domača dekleta, kako se v živahnem pogovoru, veselo in razigrano ter z lahkoto kakor srne, vpenjajo navzgor proti Marijinemu domu. Vidi, kako se na dekliškem prostoru pred cerkvijo zlivajo v vedno večjo gručo in čakajo, da skupaj zazvoni. Poslušajo, pije mile domače pesmice, sladko božjo besedo iz zlate skledice materinega jezika. Za obhajilo pozvoni. Dekleta se dvignejo, da gredo Ženinu naproti. Tudi ona hoče vstati in iti z njimi, a v tem trenutku se zarámi iz svoje zamaknjenosti. Plaho pogleda okrog sebe. Sami tuji obrazi se s povešenimi očmi bližajo angeljski mizi. Ko se zave, kje je in si v svoji nežni vesti ne upa za njimi, se je loti tako domotožje, da si zakrije obraz in krepko stisne usta, da bi na glas ne zahitela.

Popoldne se je zbrala v hiši njene svaka, ki je bil tajnik krajevnega socialističnega kljuba, domala vsa slovenska naselbina. Ženske so hotele od nove naseljenke kaj novega zvedeti iz starega kraja, fantje so pa prišli novo nevesto gledat in se ji prikupovat. Dasi bi se bila ona najraje umaknila šumeči družbi in se v tihoti prepustila svojim domotožnim mislim, ki je kar niso hotele pustiti iz svojega objema, se je radi

sestre vendar premagala. Na dolgo in široko je morala pripovedovati, kako je bilo mej vojsko doma. Vse je napeto poslušalo in vmes klelo. zdaj Italijana, zdaj Srba, obenem pa pridno zalivalo grenkosti stare domovine. Se razume, da ne z vodo.

Ko je bila s svojim pripovedovanjem pri kraju in so se ga bili moški, pa tudi nekatere ženske, že precej nalezle, so začele drugačne padati. Kar kosali so se mej seboj v kletvi in umazanostih. Gori od pa-peža, pa čoli do zadnjega kaplana so prekleli in jim naprtili vso kri in vse gorje vojske. Ženske so pridno pritrjevale in pomagale.

"Samo, da deklet niso pobili", se v pijanem tonu oglasi Španov Tone iz Mirnega dola na Dolejskem.

"Teh pa lahko zdaj dobiš kakor Turek", pristavi Končanov Joža iz Podbukovja v Beli krajini.

"Ti John", pravi zopet prvi, "ti si nekje okoli Marije Pomagaj doma, piši ji, naj nam kaj dosti takihle deklet pošlje iz svoje družbe. Za vsako ji pošljemo deset maš."

"Pa ne smeš povedati", mu pade Končanov v besedo, "da jih bom rdeče pofarbali, drugače ne bo nič biznesa."

Mary je bila kakor na trnju. Zdaj je sramu povsila oči in rdečica jo je oblila, zdaj se je zopet stresla od strahu, ko je kdo bruhnil kako strašno bogokletno. Ko je pa čula, da jo mislijo, kakor hitro mogoče, poručiti, jim je z jokajočim, a odločnim glasom zaklicala: Ne boste me, se raj jutri vrnem. Nato je vstala in ihte odšla v svojo sobo. Tam se je vrgla na posteljo in tako obupno zajokala, da jo je slišala celo kričeča, pijana rdeča družba. Čez nekaj časa se je umirila. Starokrajški spomini so jo zopet tako opojili, da je za nekaj časa pozabila na to, kar se je pravkar zgodilo. Nedeljski popoldnevi domače gorske vasi, so jo obiskali. Njena duša je zasanjala. Glej jih, ravno od nauka in njemu sledečega shoda Marijine družbe se vračajo, vse vesele in polne novega navdušenja za svoj vzor. Sicer tako samotna gorska pota so polna njho-

vega smeha, tistega srečo dihajočega smeha, ki se sliši danes samo še po odročnih hribih. Zdaj so posedele v senco. Živahni pomenki o tedenskih dogodkih vaškega okoliša in radostna pesem, nabožna, narodna, se razlega čez vas, ki počiva v nedeljskem miru. Vzdrاملjena zavest, da je vse to bilo, bilo še pred

par tedni, a zdaj ni več ji je znova stisnilo srce, da so se ji solze kar vsule po licih. Le trden sklep, da bodo prvi tolarji, ki jih bo zaslužila za pot nazaj mej poštene hribovce, ji je zadušil glasen jok.

Misel na vrnitev je bila naslednje tedne njena edina tolažba. Ni se sramovala povedati, kaj namerava. En

čas so menili, da se bo to njeno domotožje kmalu uneslo. Ker je pa vedno le o tem sanjala in bila bolj v stari, kot v novi domovini, so se začeli bati, da zna res kaj tacega narediti. Bolj kakor njena sestra, ki jo je pred vsemi vabila, naj pride za njo, se je tega bal Jamnikov France. (Dalje.)

LILIJA IZ RAJA.

K.

Kaplja tolažbe je bilo za mater Marijo, ko je nekega dne prišel Jezus nazaj domov. Pristrčno ga je Marija pozdravila in mu postregla, kolikor mu je najbolje mogla. Jezus je pa pripeljal seboj že tudi nekaj učencev, ki so mu sledili in prišli na njegov dom, da bi se z njim natančneje, v tihoti doma pogovorili o novem nauku, katerega je začel oznanjati in o veliki nalogi, katero je prišel spolnit. Bil jim je skrivnostna oseba, ki se je naenkrat pojavila na tak skrivnostni način in s tako veliko skrivnostno silo, ki jih je gnala k njemu in za njim od prvega trenutka, ko so ga spoznali.

Ravno takrat je pa bila Marija povabljena na ženitnino v Galilejsko Kano. Njena prijateljica izza mladih let in sosedja iz Nazareta se je poročila. Že izza mlada je imela silno veliko spoštovanje do Marije in je videla v nji višje bitje. Zato je tako želela, da bi bila na njeni ženitnini tudi ta njena prijateljica. Prigovarjala in prosila jo je toliko časa, da ji je slednjič obljubila, da bode šla. Ravno ko je Jezus prišel nazaj do-

mov iz puščave in s prvih svojih potov, se je odpravljala nevesta, da bo šla z doma. Prišla je še enkrat k Mariji, da se od nje poslovijo in jo še enkrat poprosi, da bo gotovo prišla na ženitnino.

"Kaj ne, Marija, da boš gotovo prišla?" jo je ljubeče vprašala.

"Seveda bom, saj sem ti obljubila", ji je odgovorila Marija.

"O, tisočkrat ti hvala, dobra sosedja! Toda kako bi nas zveselil vse, ko bi tudi ti, Jezus, prišel in nas počastil", je nagovorila nevesta Jezusa, ko sta vstopili v sobo in je tam nevesta zagledala Jezusa, ki je govoril s svojimi učenci.

V tistem času je bila navađa med preprostim ljudstvom, da se je poroka vršila sicer popolnoma preprosto in brez posebnih slavnosti, vendar pa dostojno. Tudi je bila navađa, da se nihče ni smel braniti priti na ženitnino, ako je bil povabljen. Posebno je bilo to v navadi med vsemi onimi, ki so se strogo držali postave Gospodove. V tistih časih razuzdanosti je namreč mlačnost v postavi Gospodovi in v spolnjevanju

njegovih zapovedi precej zašla tudi med preprosti narod. Zato so pa vsi oni, ki so čakali "na odrešenje Izraela" in klicali obupno proti nebu po Zveličarju, toliko trdnje skupaj držali in se smatrali kot neka posebna družinica za se. Zato se je tudi Jezus ni mogel braniti povabila in obljubil nevesti, da pride z materjo in s svojimi učenci.

Povabljena je bila tudi druga Marija, mati Zebedejevih sinov, ki sta bila oba že učenca Jezusova. Jezus in njegovi učenci so bili tovariši ženina. Spremljali so ga, kakor je bila navađa, ko je po ženitnini slovesno peljal nevesto na svoj dom.

Ko so prišli v Kano je bilo že vse pripravljeno. Ljubljene goste iz Nazareta je nevesta posadila na častno mesto poleg starega očeta in stare matere ženina, ki bosta blagoslovlila zakon.

Kmalu se je začel obred. Nevesta, ovenčana z vencem cvetlic, oblečena v belo obleko in zagrnjena s pajčolanom, ki je bil preprosto vendar lepo vezen, je prišla v spremstvu svoje matere pred goste. Že-

nin je nastopil v spremstvu nekega svojega bližnjega sorodnika, ker ni imel več svojih starišev živih. Oblečen je bil v lepo obleko. Glavo je imel ovito s zlatim trakom. Zagr-njen je bil v pisan plašč, ki se je imenoval "zizit." Vsa slavnost se je vršila zunaj na vrtu, v senci figovih dreves. Ženin in nevesta sta se pozdravila. V tem so prinesli prijatelji s zelenjem okrašeno "nebo", to je bila dragocena preproga na štirih palicah in se postavili tako, da sta bila ženin in nevesta pod tem "nebesom." Godba je igrala vesele pesmi. Stari oče ženinov je stopil nekoliko na stran pod košato drevo in tam počakal ženina in nevesto in vso družbo, ki je sledila tej procesiji in opravil slovesnost. Združil je roki ženinu in nevesti in cel zbor je pel besede: "Blagoslovljen bodi, ki prihaja v imenu Gospodovem!" Stari oče je govoril besede nad njima: "Naj bo Bog Izraela z vama! Naj vaju Bog blagoslavlja do tretjega in četrtega rodu. Daj vama, da bosta uživala srečo in veselje celo svoje življenje! Naj spremlja vsa vajina pota do konca življenja!"

Na to so prinesli kupico vina. Ženin je samo pokusil pijačo in jo dal

dalje vsem gostom. Šla je od rok do rok. Vsak je samo nekoliko kapljic pokusil od tega vina. Ko je šla čaša okrog vseh, jo je slednjič dobil v roke zopet ženin, ki jo je razbil ob deblu figovega drevesa, pod katerim se je vse to vršilo. To je bilo pa znamenje za otroke, da so prišli na vrsto in storili svoj del slavnosti. Začeli so kričati na ves glas slavo ženinu in nevesti. Prinesli so košarico pšenice pred ženina in nevesto in pristopila je mati neveste, prišla za rob ženinovega plašča in pokrila z njim glavo nevesti in pri tem dala nevesti poduk, kako naj bo možu podložna in pokorna, kako naj gospodinji v svojem novem domu, da bo osrečila sebe in svojo družino. Na to so pristopile tovaršice in vsaka je vzela pest pšenice, jo vrgla nad nevesto kviško proti nebu, da so zrnja padala na glavo nevesti in govorile besede: "Naj vaju Bog blagoslovi in pomnoži, kakor pomnožuje to-le pšenico!"

Na to se je cela družba združila v slavnostno ženitovanjsko pesem. Med tem so pa povabljeni pisaci napisali ženitvanjsko pogodbo, katero sta ženin in nevesta podpisala.

S tem se je končal obred poroke. Mati neveste je odgrnila nevesti njen

pajčolan, s katerim je bila do sedaj zagnjena, in vsi navzoči so pristopili in ji vsak posebej častitali in izražali svoja voščila in svoje želje. Vsakdo je tuči prinesel nevesti svoj dar.

Ko je prišla vrsta na Marijo, je pristopila pred nevesto, izročila ji svoj dar in ji povedala svoje voščilo. Dar je bila krasna ženska obleka, katero je sama stkala in spletla. Rekla je: "Dete moje, želim ti, da bi dolgo nosila to obleko v veselju in s eči! Bodi ljubeznjiva do svojega moža! Bodi modra, kakor je bila Rebeka! Zvesta, kakor je bila Sara! In blagoslov iz nebes naj bo vsikdar nad teboj!" Nato je poljubila nevesto na čelo in jo objela. Nevesta je začutila nekak poseben čut, ko jo je objela ta skrivnostna žena. Zdelo se ji je, kakor bi bila prenovljena in posebna pobožna čustva so jo obšla. Vrnila je poljub svoji prijateljici in sosedi in se ji lepo zahvalila. V tem so pristopili vsi navzoči možki k ženinu in mu enako vsak izražali svoja voščila in svoje želje in mu enako izročili vsak svoja darila. Pristopil je tudi Jezus in tudi on blagoslovil ženina.

Nato se je razvila živahna zabava.

Rev. P. Evstahij, OFM.:

Presvetemu Srcu.

V svetišču tukaj bivaš,
— duhovi te časte! —
lepote žarke skrivaš,
preblaženo Srce! — —

Poživi našo vero,
razplamti sveti žar,
da src bo tisočero
ljubilo tvoj oltar!

TVOJ NEDELJSKI TOVARIŠ

Piše Rev. J. C. Smoley.

BINKOŠTNA NEDELJA.

Tolažnik pa, sv. Duh, vas bo čil in spominjal vsega, karkoli sem vam povedal.—Jan. 14, 26.

Danes imamo velik praznik, dragi moji! Spominjamo se onega dogodka, ko je na blaženo Marijo Devico apostole in druge vernike — 120 po številu —, ki so bili zbrani v skupni molitvi, prišel sv. Duh v podobi ognjenih jezikov.

Sv. Duh! To je ime, katero izgovarjamo pri vsakem križu in pri mnogih drugih priložnostih, katerih pomena morda ne razumete.

Dejanje apostolsko nam pripoveduje o Efežanih, ki so na Pavlovo vprašanje, ali so prejeli sv. Duha, začudeno odgovorili: "Niti slišali nismo, da je sv. Duh!" In lahko rečem, da tudi v današnjih časih sv. Duh nima ravno posebno gorečih častilcev. Premišljajmo danes o njem, morda najdete v premišljevanju tudi vi kaj novega, kar vas bo zanimalo.

* * *

Kdo je sv. Duh?

To je tretja oseba Najsvetejše Trojice, je pravi Bog.

Vi veste, da so v enem bitju, v enem Bogu tri različne osebe, in vsaka teh oseb je Bog: Oče, Sin in sv. Duh. Kaj pa imamo razumeti pod osebo? To bi vam znanstveno še razložil, ko bi me mogli umeti. A kaj je božja oseba, razmerje v katerem so si tri božje osebe mej seboj vse to vam tako razložiti, da bi zapopadli, tega ne morem ne jaz ne kak drugi človeški razum. To je in ostane skrivnost.

To moramo le verovati.

Sv. Duh je torej Bog. Kaj pa dela sv. Duh glede nas?

Sv. Duh nam daje sedmero darov, označenih od preroka Izaija v 11.

poglavju.

Daje nam dar modrosti, ki nas uči, da bi nebeške stvari višje cenili ko pozemske, da bi po njih hrepeneli in skušali, jih doseči. Dar razuma, ki nam da spoznati in razumeti razodete skrivnosti in resnice, kolikor jih naš slab razum sploh more razumeti. Dar sveta, ki nam daje navodila, kako bi najložje dosegli naše posvečenje in zveličanje. Dar moči, ki nas krepča v naših bojih proti strastem in skušnjavam. Dar pobožnosti, s katerim vceplja v naša srca češčenje in ljubezen do Boga in božjih služeb. Dar strahu božjega, to je dar strahu pred božjimi kaznimi, da se človek varuje greha kot največjega zla.

Sedaj si pa oglejmo dve vrsti kristjanov! Poznamo take, ki imajo sv. Duha, in poznamo take, ki ga nimajo.

Oni trgovec preko ceste živi edino le za svojo trgovino; misli vedno le na kupčijo, dnevne in tedenske trge, na denar in menjice, ne briga se pa za molitev, za sv. mašo, za pridige, za cerkev! Z eno besedo: Denar je njegov bog, živi le za ta svet, za nebesa se ne briga. Ta nesrečnež nima sv. Duha, nima daru modrosti.

Poglejte pa drugega trgovca; skrbi za svojo trgovino, spolnjuje pa tudi zraven svoje verske dolžnosti. Vedno ima časa dovolj, da gre zjutraj k sv. maši, redno sprejema zakramente, podpira cerkev in reveže. Glejte, on ima od sv. Duha dar modrosti, ne živi samo za ta svet, ampak si nabira tudi zaklade za večnost.

Poglejte si tam ono-le ženo. Moli, hodi v cerkev, hodi k zakramentom, toda vedno jo bote slišali, prepirati se s sosedami, znana je kot obrekovalka, klepetulja, ona sicer v tem ne vidi nobenega greha. Ona

nima sv. Duha, nima daru strahu božjega.

Poglejte si imenitnega profesorja, učenjaka. Slovi radi svoje znanosti, pozna leposlovje, zgodovino, astronomijo, zna razne jezike — toda kaj mu vse to pomaga, ko ne ve ničesar od vere? Ne ve, kaj je Bog, kaj duša, kaj večnost, kaj Jezus Kristus; ne ve, kaj je njegova cerkev, njeni zakramenti. Vse to se mu zdi smešno, neumno. Sv. Duh mu ni dal daru razuma. — Poglejte pa onega preprostega delavca, navadnega farmerja. Z molitveno knjižico pride v nedeljo v cerkev, poslušaj pridigo svojega župnika, ki ni Bog ve kak govornik, prebira svoj katekizem, in v vsem tem spoznava, da je vera krasna ko zvezdnato nebo. Sliši, rekli bi skoro, sliši in vidi svojega Boga, dušo, vidi življenje po smrti, možko odgovarja tem, ki sramote njegovo vero.

Koliko modrijanov je napravil sv. Duh!! Brez vsega proučavanja verouka, brez proučavanja moralke in estetike so se odlikovali v teh vedah, da je svet strmel nad njimi. To so bogoslovci sv. Duha. V frančiškanskem samostanu v Franciji je živel brat-laik; njegovo delo je bilo v kuhinji in na vrtu; Diego je bilo njegovo ime. Sv. Duh ga je poučil v največjih resnicah sv. vere, in najučenejši možje njegovega reda so ga strme poslušali in hodili k njemu po svet. To je sv. Diego.

V drug frančiškanski samostan je vstopil dvajsetleten mladenič z dežele, ki je komaj znal pisati in brati. Pomagal je v kuhinji, bil je vratar, cepil je drva, toda če je govoril o Bogu, o Jezusu v Presv. Rešnjem Telesu, poklekali so profesorji bogoslovja, samostanski predniki, provincijali, general frančiškanskega reda, pred njim, strmeči, od kod njegova

učenost. Ta teolog sv. Duha je bil sv. Paschal Baylon.

Jeden najslavnejših laških teologov je jezuit Suarez. Kot študent se je jako težko učil, in je že hotel opustiti študije. Eden njegovih profesorjev pa mu je svetoval, da naj molli za razsvetljenje k sv. Duhu. Molil je, sv. Duh ga je razsvetlil, in Suarez je postal eden najslavnejših jezuitov. Njegov spomin je obáržal vse, kar je slišal in čital, bil je tako rekoč pravcata knjižnica. Sv. Terezija je bila posebno obdarovana od sv. Duha. Duhovni, škofje, papež, svetniki so jo spoštljivo poslušali, in njene besede navajajo pridigarji iz prižnic, kakor navajajo sv. Bernarda ali Franciška Saleškega.

Naj bi sv. Duh tudi v vaše hiše, v vaše družine vлил v obilnosti svoje darove!

V revni kočici, v palači bogataša molijo rožnj venec. Posameznim se zdi to neumno, godrnjajo proti temu, gredo iz hiše, od doma. V teh ni sv. Duha, v njih ni daru pobožnosti!

V cerkvi je velika sv. maša. Vernikov je cerkev natlačeno polna. Nekaterim možem, nekaterim mladeničem pa vse le predolgo trpi; predolga je pridiga — gledajo okoli, zijajo okoli sebe, vsakih pet minut potegne kečo uro iz žepa, ozira se k durim, na okna, k stropu... Ti nimajo sv. Duha, nimajo daru pobožnosti. Ti pa, ki ga imajo, se radujejo, nad cerkvenimi obredi, veseli jih molitev, veseli jih pridiga!

V župniji je sv. misijon; vse hiti, da bi slišali misijonarja, vse hiti k spovedi. Prihajajo ljudje, ki že po 10, 20, 30 in še več let niso bili pri spovedi. Kaj se je zgodilo? Sv. Duh se je usmilil te župnije, usmilil se te in one osebe. Ko bi ne bilo sv. Duha, bi bil marsikateri iz ozira na ljudi, iz strahu pred ljudmi, češ kaj bodo ti rekli, ostal doma. Toda kjer je sv. Duh, o ljudskih ozirih, o „strahu pred ljudmi“ ni duha ni sluha. Sv. Duh in ti si nasprotujejo kakor ogenj in voda.

Češki škof Brynych je pripovedoval sledeči dogodek: Bil sem na vi-

ziticiji in istočasno sem imel podeliti sv. birmo v neki župniji. Med birmanci je bil tudi nek star, vpokojen general, ki je hotel biti birman. Želel je, — ker se je sramoval stati med otroci, — da bi bil birman v zakristiji. Ugodilo se je njegovim željam. Po končani birmi pa je stopil general pred me in rekel: "Vaša milost! Čutim nekaj posebnega v svojem srcu... nekako čudno toplo mi je... zdi se, kakor da bi bil v novem svetu..." Stopim na čelo birmancem in jih popeljem do župnišča. Župnišče je bilo oddaljeno kakih 200 korakov od cerkve, general je korakal na čelu mladeži k župnišču, ljudje so vsi začudeni gledali ta prizor. In od tega dneva je bil general vsak dan pri sv. maši. Njegova visoka postava, njegova siva glava je bila pravi kras zbrane množice.

O sv. Duh, pridi tudi v srca mojih župljanov, ki so v gotovih ozirih pravi sužnji javnega mnenja, ki ne hodijo v cerkev, ne hodijo k zakramentom, in vse to iz strahu pred javnim mnenjem: Kaj bodo ljudje o meni mislili?

Prijatelj moji! Molite goreče k sv. Duhu! Zatekajte se k njemu v vseh vaših dvomih, v važnih trenutkih vašega življenja, ko si izbirate svoj stan, ko vas čaka kaka važna odločitev! Prosite ga, da vam podeli svoje darove! Veni sancte Spiritus — Pridi sv. Duh — dodeli nam vse, kar je dobro za naše časno in večno življenje, dodeli nam pa posebno ga bomo do konca trdni ostali v tvoji ljubezni. Amen.

PRVA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

(Praznik Presv. Trojice.)

Učite vse narode in jih krščujte v imenu Očeta in Sina in sv. Duha.—Mat. 28, 18.

V starodavnem mestu Pompeji, katero je zasul vulkan Vezuv z lavo in kamenjem, je stal na straži rimski vojak. Vse je drvelo in bežalo iz že na pol pokopanega mesta. Vsak do je skušal rešiti svoje življenje in svojo najdražjo lastnino. Ta vojak pa, zvest svoji dolžnosti, je ostal, in

po stoletjih našli so ga mrtvega na straži! To je bil pravi vojak! Ko so drugi bežali, ni on zapustil svojega mesta. Ni pozabil, kaj je njegova dolžnost. Kamor so ga postavili, tam je ostal. Niti za trenutek se ni ganil od svojega prostora; dim in lava sta ga zadušila na odkazanem mu mestu. Od njega ni ostalo drugega ko kostnjak, spomin na njega pa še živi. Kostnjak, njegovo orožje, kopje, meč in oklep kažejo v Neapolju v muzeju.

Prijatelji moji, želim, da bi se tudi vi vedno in povsod spominjali svojih dolžnostij, da bi bili pošteni ljudje, da bi se mogli drugi na vas v vseh okoliščinah zanašati. Želim, da bi bili vi vedno značajni ljudje.

Kje pa si bomo pridobili pravi značaj?, me morda vprašate. So namreč ljudje, ki imajo vedno polna usta "značaja", v resnici pa niso — značajni. Je vse le pozlačeno, vse le na videz, prvi vihar, prva skušnjava odnese vse...

Kje torej si bomo zadobili pravi značaj? Povem vam to: V sv. križu, ki ga delate na čelu, na ustih in na prsah in rekate: "V imenu Očeta in Sina in sv. Duha." In h temu opominja današnji praznik Presv. Trojice.

Križ je šola, v kateri se vzgaja pravi značaj.

To naj bo predmet današnjega premišljevanja.

* * *

Kaj pa je značaj? Značaj je ena največjih sil, ki vladajo svet. Vse, kar je dobrega na svetu, temelji na značaju, to je na nravni neupogljivosti in poštenih namenih. Če pravimo o kom: "To je značajan človek", dali smo mu s temi besedami največjo hvalo. Človek je tak, kakoršno je njegovo mišljenje. Mišljenje, ugled, nazori človeka pa temelje na podlagi trdnih načel, na železni volji. O človeku, ki ravna po nravnih načelih pravimo: To je dober značaj! O drugem zopet, ki ravna po slabih načelih pravimo: To je grd, slab značaj!

Značajan človek si bo vedno svest svojih dolžnosti. Ta se ne bo niko-

li spraševal, če se mu treba odločiti za to ali ono: "Je li to težko, je li to lahko, je li to prijetno? Bom imel li sitnosti in težave?" Ne, on se kratko vpraša: "Ali je to dobro, ali je to pravično, ali je to moja dolžnost?" In ko si je dal na ta vprašanja pravi odgovor, bo ravnal brez ozira na ljudi, brez strahu pred ljudmi, kaj bo ta ali oni rekli. Značajnega človeka vsakdo spoštuje in čišla. Ni nikaka igrača, s katero se svet igra, ni suženj svojih strasti, ni trst, ki ga maže veter sem in tja, ampak je hrast, ki stoji neupogibno sredi najhujših viharjev.

Ali je pa izobraženost in značajnost eno in isto? Ne! Človek je lahko najbolj izobražen, a kljub temu največji neznačajnej. "Pest dobrega življenja", pravi filozof Herbert, "je boljši ko vreča učenosti." Ne smemo zaničevati učenosti, toda ta mora biti združena z npravnostjo. Človek je lahko največji učenjak, glede poštenja, resnicoljubnosti pa mnogokrat zaostaja za najzadnjim delavcem, ki zna komaj pisati in brati.

Mnogo ljudi je na svetu, o katerih lahko rečemo, da nimajo drugega ko svojo čast, svoje dobro ime. In to dobro ime je veliko premoženje. To je lastnina, ki jo tvori splošno čišlanje in spoštovanje ljudstva. In take ljudi, ljudi značajne, ljudi dobrega imena, povsod iščejo, ti se na svetu nikoli ne izgube.

Sedaj me pa vprašate: **Kje pa bomo našli prava načela**, kje si bomo pridobili nazore, po katerih moramo vedno ravnati?

In tu moram priznati, da stojimo kakor Herkules na razpotju. Na eni strani stoji svet, ki nas vabi k sebi: "Pojdj za menoj!" Na drugi strani stoji Kristus s križem, resno upira svoj pogled na nas, njegova usta govore pomenljive besede: "Kdor hoče za menoj priti, naj zataji samega sebe, vzame svoj križ in hodi za menoj!"

Premislimo, kaj nam eden in drugi svetuje, pa se bomo lahko odločili!

Svet se nam ponuja za voditelja in

nas vabi: "Vživaj, uživaj, vsaj si samo enkrat na svetu. In ko boš vsega sit, ko ti ne bo več mogoče sveta uživati, ko te bo morda gnal obup, pa vzemi revolver, strup, vrv, ali pa skoči v vodo, pa bo vsega konec. Ni Boga, ni duše, ni večnosti; s smrtjo se konča vse." Drugi zopet vpije: "Denar, to je vse. Kdor ima denar, ta je gospod. Če imaš denar, imaš vse." Tretji si zopet želi učenosti, četrti svetne slave, peti kriči: "Kaj bi se oziral na druge! Vsak je sam sebi najbližji! Kdor ima moč, ima pa tudi pravico!" Tako svet, njegovi učitelji njegovih nazorov.

Na drugi strani pa stoji eden, tale ki ne sili v ospredje. Ponižno stoji zadaj, reven, ubog, s težkim križem na rami. Ljubeznjivo gleda na nas in pravi: "Kdor hoče za menoj priti, naj zatajuje samega sebe, vzame svoj križ na svoje rame in hodi za menoj. Jaz sem pot, resnica in življenje."

Za katerega, prijatelji moji, se bomo odločili? Ni dvoma!! Odločili se bomo za Kristusa! Kadarkoli smo ravnali po načelih, nazorih sveta, smo morali za to trpeti. Obtežili smo si vest z grehom, in pili potem iz keliha britkosti in usodne zmote. Svet nas ni rešil, on nas je zapeljal. Kristusova križ nam kaže pot k našemu pravemu prijatelju, in ta pravi prijatelj je on sam s križem, Kristus, ki je pot, resnica in življenje. On nas bo naučil pravega značaja. On je bil mož trdnih, neupogljivih, npravnih načel. "Učenik, vemo, da pot božjo v resnici učiš", piznati so morali celo farizeji. In kaj nas uči Kristus s svojimi nauki, s svojim življenjem? Zatajevanje, premagovanje samega sebe. Iz evangelija naj navedem samo dva izreka, ta naj zadoščata: "Kdor ljubi očeta in mater bolj kakor mene, ni mene vreden; in kdor ne vzame svojega križa na sebe, ni mene vreden." (Mat. 10, 37). In na drugem mestu pravi: "Če te pohujša tvoja roka, odtrgaj jo in vrzi jo od sebe; če te pohujša tvoje oko, iztrgaj je in vrzi od sebe . . .", to pomeni, ako bi ti bilo kaj tako drago, ko tvoja roka, tvoje oko, pri-

nesi to žrtev, odreči se temu, da boš rešil svojo dušo!

In óa je bilo Kristusovo življenje polno zatajevanja, o tem ne bo nikdo dvomil. Kristus je rekel sam o sebi: "Lisice imajo svoje jame, ptice svoja gnezda, Sin človeka pa nima, kamor bi položil svojo glavo." Vrhunec zatajevanja pa vidimo na križu. Poglejte na križ! Kaj vam govori zbičano in prebodeno Kristusovo telo? Zgled sem dal. Zgled sem vam dal, da storite, kakor sem storil jaz. Kdor hoče biti moj učenec, naj vzame svoj križ in hodi za menoj! Moj ljubj Odrešenik! Čemu si pač preživel celo svoje življenje v zatajevanju od jaslí pa do križa? Zgled sem vam dal. Kdor se ne zatajuje, ne more biti moj učenec. Odrešenik moj! Čemu si bil tako ubog? Čemu si bil tako ponižen, tako pokoren? Zgled sem vam dal, da delate tako, kakor sem delal jaz. Zato kdor ne vzame križa na se in ne hodi za menoj, ta ni mene vreden!

Vidite, življenjski program Jezusa Kristusa! Glavna načela, ki vzgajajo dobre značaje! Da, prijatelji moji, zatajevanje samega sebe óaje človeku npravno silo in moč.

Strah vas je, noge se vam tresejo, da bi šli na to pot, zdi se vam trnjeva, kamnita? Vem, česa se bojite. V vaši duši vzbujajo se misli: "In če prinesem vse te žrtve, bom li potem neupogljiv značaj? Kristus je bil Bog, jaz sem krhka stvar. Mi bo li mogoče iti za Kristusom?"

Če že nočete verjeti mojim besedam, prijatelji moji, pa pogledajte v življenje, kjer se vzgaja trden, neupogljiv značaj. Je li morda to plesna dvorana, gledališče, gostilne, polzki romani, lahkomišljena družba in igra, kjer se vzgajajo značaji? Ne in ne!

Stopite pa v bolnišnice, obiščite tam trpine, ki komaj čakajo na smrt, da jih reši trpljenja. Koga pa zapazite ob posteljah teh trpinov? Ali še niste slišali o angeljih ljubezni, ki čujejo noč in dan pri bolniku, ki žrtvujejo svojo mladost, svoje zdravje, svoje življenje za nje? Na tihem

delajo, svet o njih neve. Kje so se pa naučili te sile, tega zatajevanja samega sebe? V šoli križa. Križ nosijo na vratu ali pa ob strani na svojem rožnem vencu!

Pojdite v daljne kraje! Tiho, skromno delajo tam apostolki možje. Možje, ki so zapustili svojo domovino, svojega očeta, svojo mater, delajo kot misijonarji z nadčloveško silo, z zatajevanjem, ki se ne da opisati, da bi vpeljali pravo omiko med poganskim ljudstvom. Kdo je dal misijonarjem to silo, to moč, to železno voljo? Poglejte: V rokah misijonarja blišči se obraz Kristusa na lesenem križcu, in ta ti pove vse.

Vprašam vas, je li mogoče, da bi ta, ki pogosto gleda na križ in o Kristusu premišljuje, ostal trdovraten,

zakrknjen? Ne!

Mislite, da bo ta, ki gleda razbičano Kristusovo telo, še vedno živel le svojim strastem? Mislite, da bo nesrečnež, ki je zgubil vse, segel pe revolverju, če se bo prej ozrl na križ na Kristusa, ki je žrtvoval vse? Mislite, da se človek, ki gleda Kristusa na križu, kako je pokoren do smrti, ne bo brigal za svoje dolžnosti? Mislite li, da bo ostal človek, ki premišljuje Kristusovo ljubezen na križu, trdega, neusmiljenega srca?

Glejte, križ nas uči, kako zatajevati samega sebe, kako se bojevati, križ nas vzgaja v trdne značaje!

Šola križa — šola pravega značaja!

Legenda pripoveduje, da je sv. Pe-

ter ob času preganjanja kristjanov hotel skrivaj pobegniti iz Rima. Pred mestnimi vratmi, kjer stoji danes cerkva: "Quo vadis" imel je posebno prikazen. Videl je Kristusa, vsega žalostnega, kako nese križ in gre proti mestu. Začuden ga je vprašal Peter: "Quo vadis Domine — Kam greš. Gospod?" In Gospod je rekel: "Grem, da se dam za tebe še enkrat križati." Kakor strela zadelo so te besede sv. Petra, sramoval se je svoje boječnosti, vrnil se v Rim in bil križan. Prijatelj moj! Če boš stal pred kakim delom, pred kakim podjetjem, ki se ti bo zdelo morda težko, če ti bo treba vršiti dolžnost, ki ti bo morda jako neljuba, poglej, ozri se na križ, tam najdeš moč in silo. Amen.

Konrad Bolanden:

Šentjernejska noč.

Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.

Upam, da bom doživel dan, ko mi bo dana priložnost, da maščujem smrt svojega očeta, da maščujem Francijo vsled zločina, ki je bil izvršen nad zmagovitim vojskovodjem in slavnim junakom. "O moj oče, moj ubogi oče", vzdihnil je žalostno. "Če pomislim, kako je ležal v krvi, boreč se s smrtjo, kako so jokaje stali pri njem njegovi sobojevniki, kako je obrnil svoje umirajoče oči proti meni in mi med poslednjimi zdihljeji zašepetal zadnje pobožne nauke: "Henrik, ljubi moj sin, služi Bogu in zaničaj svet!" In če postavim v duhu zraven umirajočega junaka prokletost postavo njegovega morilca, tedaj gre kakor grom skozi mojo dušo glas: "Maščevanje, maščevanje!"

Pri poslednjih besedah je začel Balafre, kakor da bi bil brez uma,

naglo korakati po sobani gori in doli. Neopisen srd ga je zgrabil. Čez nekoliko časa je stopil k oknu, srd se je jel polegati.

Autremont in Dubourg sta z nemirom opazovala velikansko razburjenost in srd Balafrov. Grof Artur si ni več upal braniti in zagovarjati Coligny-ja.

Grobna tišina je vladala v dvorani, samo sopenje razjarjenega vojvode je bilo slišati. Končno je prenehalo tudi to, in miren in resen je stopil vojvoda k mizi.

"Odpustite! Človek ni vedno gospodar nad svojimi čuti. Kar je prej iz mene govorilo in vpilo po maščevanju, ni bil vojvoda Lotarinški, ampak sin zavratno umorjenega očeta. O, vojvoda Lotarinški mora ljubiti edino le Francijo in bi moral celo

Coligny-ja prositi, da naj ne mrcvari uboge Francije in da naj ji da mir. Morda bote slišali v bližnji bodočnosti, da je Henrik Lotarinški res kaj takega storil."

Autremont in Dubourg sta še premišljevala, kaj pomenjajo te besede, ko je bilo naenkrat slišati vpitje in krik po hodnikih. Vrata dvorane so hitro odprli. Vstopil je kmet, ki je imel samo srajco in hlače na sebi; bil je ves prašen in poten. Obstal je za trenutek, težko sopihaje; ko je pa zapazil Dubourga, je padel pred nje in jokaje dvignil roke.

"Moj Bog, milostni gospod, kaka nesreča!"

Prestrašen je vstal baron iz stola.

"Kaj je, Jean? Kakšen pa si? Odkod pa prihajaš?"

"Grozno, gospod, grozno! Danes

po noči, ko smo spali, so nas napadli Normanci, poklali vse, vas pa zažgali. Kjer je stal Dubourg, krasni Dubourg, — tam ni danes drugega ko kri, mrtva trupla in črne, ožgane razvaline."

Plemiča sta skočila po koncu, jeza in strah sta odsevala iz njunih obrazov.

"In moj otrok, moj grad? Povej, ali so divjaki ubili tudi mojega otroka?"

"In moj vnuk?" vprašal je prestrašen stari oče.

"Ne, to ne, milostna gospoda, to ne! Gradu niso mogli Hugenoti zavzeti, zidovja niso mogli preplezati. Toda moja žena, moje otroke, vse ženske, vse otroke, vse možke so poklali! O, ti usmiljeni Bog!"

Revež je sklepal roke in jokal.

"Vstani, ubogi Jean! Umiri se, povej nam, kako je doma!" je rekel baron. "Izpij najprej kozarec vina; ves si izmučen."

Baron tudi v tem strašnem trenutku ni zatajil svoje dobrosrčnosti in je podal kmetu kozarec vina.

"Bog vam plačaj, gospod baron!" zahvalil se je kmet. "Tako le se je zgodilo vse: Danes po noči vdrli so Normanci istočasno v vsako hišo in podavili vse. O moj Bog, kako grozno je bilo zdihovanje in jok! Jaz sem skočil skozi okno in bežal čez moj travnik proti bližnjemu gozdu. Tam sem ležal in gledal, kako so Hugenoti morili in ropali, goreče hiše so jim svetile. Ko so bili s klanjem in ropanjem gotovi, zažgali so celo vas. Obkolili so jo in pobili še te, katere je ogenj pregnal iz njihovih skrivališč. Ko je pričel svitati dan, sem videl, da so zgnali vso živino vkup na travnik, da so tam ležale postelje, hišne oprave in druge stvari na kupu. Nato so pričeli tuliti Hugenoti grozovite pesmi, in predikant je govoril jako dolgo k njim. Nato so hiteli s sekirami v rokah v gozd. Drugi so tekli v vas in vlekli na pol ožgane lestvice k gradu.

"Proč, hitimo na pomoč!" vskliknil je Dubourg. "Zverine bodo vderle v moj grad, umorile bodo mojega

otroka!"

"Počasi, počasi, Reginald!" prosil je grof. "Koliko Hugenotov pa je tam zbranih?" vprašal je grof kmeta.

"Velikanska tolpa jih je, vse črno", odgovoril je kmet.

"Henrik", je ukazal grof slugi, "tecj hitro v vas, bijte plat zvon! Kdor je sposoben za orožje, mora priti takoj sem!"

"Stoj!" ukazal je Balafré. "Kmetje so sedaj vsi pri delu na polju. Predno se zberejo, oboroženi in pripravljeni za odhod, bodo pretekle ure. V tem času je grad morda že zavzet. Niti trenutka ne smemo izgubiti. Ovinek preko Dubourga na Armel ne bo ravno posebno zavlekel namena mojega potovanja. Jaz bom potipal morilce in požigalce s svojimi vitezi in oprodi za žilo."

"Pomislite, vojvoda, da jih je okoli dvatisoč", pripomnil je Autremont.

"Radi mene tritisoč", odvrnil je smehljaje vojvoda. "Sto koštrunov, ki se ne znajo braniti, ne bo preveč za enega viteza. Markez", obrnil se je proti spremljevalcu, "recite mojim hrabrim vazalom, da naj se pripravijo za odhod."

Markez je odšel takoj, da odredi odhod.

"Zahvaljamo se vam za vašo dobrotljivost, visokost!" dejal je Autremont. "Vi ste naš rešitelj v hudi stiski. Tudi moji vnukinji, grofici Blanki, ki se mudi na obisku v Dubourg, preti nevarnost. Dovolite, da se tudi mi oborožimo."

Vojvoda je prikimal z glavo. Autremont pa je prijel prijatelja za pod pazduho in ga peljal seboj.

V dvorani sta ostala le vojvoda in kmet. Zamišljen je šel vojvoda nekolikokrat po dvorani gori in doli.

"Prokleta roparska zalega!" je mrmljal sam pri sebi. "Povsod so si enaki, na jugu in na severu, na vzhodu in zahodu! Priti so morali ti zavratni, krvoločni fanatiki prav iz pekla! Poravnava, — mir, — sprava — smešno! Gospodovati hočejo v Franciji sami, katoličani pa naj hlap-

čujejo! No, je že dobro!"

Stopil je k oknu in zrl proti vasi. Vojna trobenta je zapela, oprode in vitezi so hiteli k konjem. Obrnil se je h kmetu, ki je stal še vedno na istem mestu s sklonjeno glavo; grozna bol mu je bila videti na obrazu. Sočutno je stopil vojvoda k njemu.

"Revež! Si li popolnoma uničen?" "Popolnoma!" ponovil je nesrečnež.

"Kaj pa si zgubil? Povej!"

"Vse! Hišo, — skedenj, — živino, pohištvo, — ženo in otroke!"

Vojvoda ga je sočutno pogledal.

"Vidi se, da si pravi kmet, prijatelj! Najprej pride hiša, skedenj in živina, — potem še le žena in otroci! Seveda težke skrbi vplivajo na srce kmeta!"

Segel je v svojo bogato vezeno možnjo, ki je visela ob njegovem pasu.

"Tu, prijatelj! To bo zadoščalo za hišo, skedenj in živino! Našla se bo pa tudi ljubka žena, da ti nadomesti izgubo otrok."

Zlat denar, ki se je naenkrat zasvetil v kmetovi roki, dal mu je naenkrat novo življenje.

"Bog vam to tisočero poverni!" zaklical je za Gizom, ki je zapustil naglih korakov dvorano.

(Dalje prihodnjič.)

Izreki.

1) Kar Bog vsadi, nikoli ne pozabi zaliti.

* * *

2) Oč Boga se da marsikaj izprositi, ničesar pa ne izsiliti.

* * *

3) Kdor ima Boga za zaveznika, se lahko celi peklenski armadi smeje.

* * *

4) Bog ne zapre nobenih vrat, da bi istočasno kakih drugih ne odprl.

* * *

5) Čim bližje Bogu, tim bližje miru, čim dalje od Boga, tim dalje od miru.

Glasnik Društev Najsv. Imena.

K.

SKUPNA SV. OBHAJILA MOŠKIH DRUŠTEV.

Društva Najsvetejšega Imena imajo mej drugim namen voditi može k pogostnemu svetemu obhajilu. Kolikor večkrat kako društvo gre, toliko bolje! Najboljša društva imajo mesečna sveta obhajila, to je desetkrat na leto, ker se meseca v vročini julij in avgust izvameta.

Najmanj, kar se zahteva od vsakega društva je četrletno sv. obhajilo.

1. Mesečna sveta obhajila prav toplo priporočamo vsem društvom. Če tudi društvo kot tako ne gre vsaki mesec k svetemu obhajilu, vendar svetujejo vsi voditelji društev, naj bi duhovni voditelji gotovo deset društvenih svetih obhajil oznanili. V vsakem društvu imajo gotovo nekoliko mož in fantov, ki gredo velikokrat, nekateri vsaki mesec, nekateri vsaki drugi mesec, zopet drugi pa pogosto, kadar pač kaka prilika nanese.

Pri skupnih društvenih svetih obhajilih vemo, da ni nikdar in pri nobenem društvu vsikdar vseh. Vedno je kdo, ki je zadržan, ali radi dela, ali radi bolezn, ali pozabi, ali pa tudi radi nemarnosti. Ali naj tak čaka prihodnjega četrletnega svetega obhajila? Nikakor! Štirikrat na leto je dolžan iti, to je obljubil slovesno pri sprejemu.

Iz teh dveh vzrokov je pa jako priporočljivo, da se vrši mesečno društveno sveto obhajilo, da tako član, ki ni mogel iti ta mesec, čuje pa drugi mesec oznanilo društvenega sv. obhajila se pa spomni, da prejšni mesec ni bil. In to mu je v opomin, da gre ta mesec. In tako bi se dobilo vsaki mesec nekaj meseč-

nih in nekaj zakasnelih obhajancev, kar bo vsikdar v kredit in v spodbudo društva, ako se vrše na gotovo nedeljo, pri gotovi sv. maši.

Zato naj bi gotovo vsako društvo skrbelo za to, da ima vsako drugo nedeljo v mesecu društveno sv. mašo za se, ali, kjer to ni mogoče, ako je samo en duhovnik pri župniji, toraj v soboto preje ali v ponedeljek po tej drugi nedelji v mesecu. Ko se oznani ta sv. maša za društvene namene in oznani sv. obhajilo se vsikdar tudi nekoliko oglašja za društvo. Mi Amerikanci verujemo v "advertisement", v oglaševanje. Kdor zna bolje oglašati, ta več proda. Naši nasprotniki so spretni v tem. Mi ne smemo biti slabši. Zato je mesečno oznanilo najboljše oglaševanje društva. Vsak faran tako čuje najmanj 12krat na leto klic k društvu!

* * *

Katero nedeljo naj si pa društvo izbere za društvena sv. obhajila? To je stvar duhovnega vodje, gospoda župnika vsake župnije, da določi, katero nedeljo naj se vrše društvena sveta obhajila.

Mi prav močno priporočamo, da si vsa društva izbere drugo nedeljo v mesecu. Zakaj pa ravno to? Zato ker imajo skoraj vsa druga društva Holy Name ravno to nedeljo in je ta nedelja izbrana od glavnega odbora te milijonske organizacije za mesečna sveta obhajila. To naj se članom pogosto povdarja. Tako so društveniki vedno pod vplivom velikanskega števila drugih mož po drugih župnijah in po celi Ameriki, kj tudi gredo isto nedeljo k mizi Gospodovi. "Možje, mislite si, prav sedaj kleči pri obhajilni mizi v najmanj 100.000 cerkvah, najmanj en

milijon mož, ki tudi sprejema Gospoda in se udeležuje z Vami nebeske gostije Jezusove!" Ta zavest bo imela gotovo velik vpljiv na vsako možko srce, ki se počuti dobro samo, ako je v velikem številu.

2. Četrletna sveta obhajila. Četrletna sveta obhajila so obvezna to je, vsak član, ki bi se četrletnega svetega obhajila ne udeležil in bi se ne opravičil, se prvič opomni, drugič resno posvari, tretjič pa izbriše iz društva. Bolje je, da je malo članov, pa dobrih, kakor pa veliko, a mlacnih ali slabih. Društvo mož Najsvetejšega Imena mora biti cvetje katoliškega moštva. Tu ni mesta za kakega polovičarja, za kakega omahljivca, ki seči na plotu.

Ta sveta obhajila naj bodo pa zopet redno na gotovo nedeljo. Manj ko se pri tem prestavlja in spreminja, bolje je. Mi hočemo s tem društvom našemu moštvu pridobiti navado pogostnega svetega obhajila, da se jim bo zdelo to nekaj tako potrebnega, kakor vsakdanji kruh. To bomo pa dosegli, ako ohranimo gotov dan, da se bo naše moštvo navadilo gotovega dne iti k svetim zakramentom tako, da ko bo prišla dotična nedelja, če bi tudi prejšnjo nedeljo ne bil cerkvi, če bi tudi duhovnik pozabil oznaniti skupno sveto obhajilo, bo vsak mož član vendar vedel: "Aha, danes je druga nedelja, četrletno sv. obhajilo je!" Poleg tega pa nekateri možje tudi naprej načrte delajo, kdaj bodo šli. Kolikrat čujemo, da žena koga sili k sv. obhajilu, pa ji odgovori: "Saj veš, kdaj je moja navada!" In šel bo takrat! Človek je bitje navade. Vsa vzgoja ni družega, kakor navaditi se dobro delati, navaditi se slabega ne delati. Kdor je navajen dobro ne

slabo delati, je dobro vzgojen, je dober človek.

Zato pa vsem društvom odločno svetujemo, naj si ne izbirajo na pr. pete nedelje v mesecu. Peta nedelja je kakor nekak privesek k mesecu, morda nekaj preveč. Tako je tudi potem sveto obhajilo preveč.

Če bi ta ugovor ne držal, potem je drugi tukaj: Nima vsak dotičnih mesec pet nedelj. Peto izbrati se tedaj pravi svojo dušo goljufati.

Zato v resnici najbolj kaže, da se izbere druga nedelja v marcu, druga nedelja v juniju, druga nedelja v septembru in druga nedelja v decembru.

Vsa društva, ki so vpeljala ta red so zadovoljna z njim in se ga drže. Katera so morala preje poskušala kako drugo uredbo, so gotovo našla, da imamo prav.

* * *

Kaj pa za 4ourno pobožnost?

Več društev ima odločeno, da gre k rednem četrtnem skupnemu svetemu obhajilu vsikdar o priliki 4ourne pobožnosti.

Gotovo se spodobi za vsakega dobrega katolika, da gre za 4ourno pobožnost k svetim zakramentom.

Vendar bi pa mi odločno odsvetovali, da bi to sveto obhajilo veljalo za redno četrtno skupno sveto obhajilo.

Popolnoma lahko velja za posameznega člana, ki morda ni bil pri zadnjem četrtnem skupnem svetem obhajilu, da gre potem ob tej priliki in se mu to sveto obhajilo potem ušteje v število letnih svetih obhajil. Vendar pa kot četrtno obližno sveto obhajilo naj to ne velja.

Vzroki:

Kakor že enkrat povdarjano, ima

društvo Najsvetejšega Imena mož namen, može vabiti k pogostnem svetem obhajilu, zbuditi v njih čut potrebe, da, lakoto po tem angeljskem kruhu. Kdor je lačen, išče kruha. Kdor čuti v srcu lakoto po angeljskem kruhu, ta bo hitel tja, da ga sprejme. Ako želodec ne čuti lakote, je znamenje, da je človek bolan. Naše moštvo je duševno bolno, ako ne čuti potrebe po pogostnem tem angeljskem kruhu. Tak človek ki mu jed ne diši izhira teleseno, ako mu pa angeljska hrana ne diši izhira dušno. Zbuditi v naših možeh to lakoto, to je glavni namen teh društev.

Kakor pa učitelj ne uči samo z besedo, kako se kaka naloga naredi, temveč zahteva od učenca, da sam poskuša in pokaže, če zna svojo nalogo ali ne, tako je tudi tukaj. Naše društvo nikakor ne sme biti zadovoljno, da privede može štirikrat na leto k mizi Gospodovi. To je samo nazorni nauk. S tem jih samo uči, kakor mati uči otročiča kako naj dela. Ne, društvo mora pustiti članom tudi nekaj prostosti, da sami pokažejo, koliko so se naučili od društva. Zato treba imeti kake druge prilike, pri katerih naj se pazi, če so se člani res kaj naučili, če se jim je že kaj poželenja po tem angeljskem kruhu vzbudilo, če že čutijo lakoto po Njem.

V to imamo pa zlasti tri prilike, katere bi odločno svetovali, da bi naj vsikdar bile samo poskušnja, ko bodo duhovni voditelji in odbori pazili, kak duh vlada v društvu in kako društvo napreduje v svojem duhu in namenu kolikokrat hoče moštvo samo, iz svoje volje sprejemati sv. obhajilo.

Te tri prilike so pa :

a) **glavni društveni praznik Najsvetejšega Imena**, ki je vsikdar prvo nedeljo v januarju. Ta nedelja pade vedno komaj tri tedne po četrtnem svetem obhajilu v decembru. Vendar naj se člani pokažejo, ali so že pravi člani tega društva, ali že razumejo svoje društvo ali ne! Naj se jim da na prosto voljo! Naj samj glasujejo pri društvu, ali bodo šli, ali ne bodo šli. Sili naj se nikogar. Samo povabi se naj jih.

b) **40 urna pobožnost** je drugi tak dan. Pri vsaki 4ournj pobožnosti naj bi se vsikdar en dan določil za može. Jako lepa prilika, da se društvo pokaže. Tudi za to priliko naj bi se nikdar ne sililo članov. Povabi se jih naj prav uljudno in mirno in se potem prepusti društenikom, da pridejo, kolikor hočejo. Tu ob obhajilni mizi bi v takem slučaju vsak duhovnik lahko videl, kako je z društvom. To mu bo termometer, toplomer, ki mu bo zmeril toploto gorečnosti in pravega duha društva.

c) **Sveti misijon**. To je zopet enaka prilika. Tudi tukaj naj se nikdar ne naredi rednega skupnega svetega obhajila, razun ako sv. misijon pade na nedeljo, ko ima društvo že itak svoje redno četrtno sveto obhajilo.

* * *

Jako dobro bi bilo, ko bi se o tem še kak drugi voditelj društev Najsvetejšega Imena oglasil in povedal svoje misli. Mi ne mislimo vsiljevati svojih nazorov, češ, da je samo to in tako prav. Mi smo samo povedali svoje misli in jih podprli z vzroki. Morda ima pa kdo drugi še bolj pametne misli in vzroke. Prosimo zato vse voditelje, da se izrazijo.

Iz katoliškega in nekato- liškega sveta.

AMERIŠKE NOVICE.

Našo šolo, pri sv. Štefanu v Chicagi, smo vendar začeli graditi. Dolgo smo čakali ugodnejših gradbenih razmer, da prihranimo župniji prevelike stroške. Dosti sumničenja od strani nasprotnikov je šlo na ta račun. Mislili, ali vsaj pisali so, kakor da bi bil g. župnik drugi Kristan, ki jo bo lepega dne pobrisal z nabranim denarjem. Kdor ima malo več pameti, kot naši špijoni okrog cerkve, se je k vsemu temu smejal. Zdaj, ko smo kljub še vedno slabim gradbenim razmeram vendar začeli, ker nam ne kaže čakati, pa ti reveži zopet tako žalostni hodijo okrog parne lopate, kakor bi njim kopala grob. Saj nazadnje je njihov strah upravičen. Šola in hala jim boste zazvonili k pogrebu. "Činklong" jim že zdaj zvonijo. Mi pa imejmo toliko usmiljenja z njimi, da jim ne bomo pustili se predolgo "marrirati." Zato: Za šolo in dvorano vsi na plano!

Dobrodelnost v chicaški nadškofiji. Sredi aprila je bil v Chicagi shod združenih dobrodelnih društev nadškofije. Iz poročila posnamemo, da se je preteklo leto v ta namen zbralo \$639.000, to je \$122.000 več kot prejšnje leto. Vse se je razdelilo, pa je bilo še premalo. Treba je bilo \$85.000 posojila vzeti. Podpora se je dajala 35 dobrodelnim zavodom. Poleg tega je bilo pomagano v raznih stiskah 27.437 osebam. V štirih letih, kar obstoja organizirana in koncentrirana dobrodelnost v nadškofiji se je nabralo in porazdelilo dva milijona dolarjev. Razdeljevalni odbor je imel vedno samo resnično potrebo pred očmi. Bodi Amerikaneec, bodi fujec, za to ni vprašal.

Za reformo movinga. V Chicagi se snuje filmska korporacija, ki hoče na ta način zajeziti kugo, ki se širi iz movingov, da bo skrbela ne samo za moralno neoporečne, ampak res vsestransko vzgojne filme. Snov hoče pred vsem zajemati iz zgodovine. Prva predstava bo "Fabiola", znana genljiva povest kardinala Wisemana. Misel za ustanovitev te prekoristnega podjetja je sprožil znani katoliški socialni delavec Mr. Anton Matre. Več drugih prominentnih mož, ki so njegovo idejo takoj pograbili, jamčijo, da jo bodo tudi izvedli.

Jubilej sester Notre Dame. Letos obhajajo te sestre, ki vodijo, oziroma bodo vodile, tudi našo župnijsko šolo v Chicagi, 75 letnico, odkar so prišle v Ameriko. L. 1847. je došlo prvih pet iz Monakovega. Nastanile so se v

Baltimoru. Danes imajo po celi Ameriki že štiri provincije. Njih šole obiskuje 125.000 katoliških otrok. Sestre so znane kot najboljše učiteljice in so seveda popolnoma amerikanizirane. Ne vidimo, zakaj bi se naše slovenske šolske sestre ne mogle sčasoma tako ukoreniniti, da bi morale z njimi konkurirati v šoli. Seveda to ne gre tako hitro. A bo šlo. Da bo na tim preje šlo, pozivljamo tu rojena slovenska dekleta, ki mislijo na samostan, da vstopajo v njih kongregacijo, ki je naše gore list. Čim več tu rojenih in vzgojenih učnih moči bodo dobile tim prej se bodo lahko opomogle in dvignile. Ako bi katera želela vstopiti, vsi se zglasi na naslov: Sisters of the III. of St. Francis, 906 Broadway, Joliet, Illinois.

Vzorna mešana župnija. Tako vzornih mešanih župnij, kakor je župnija sv. Patrika v Cannonsburg, Pa., je malo. Irci, Slovenci, Slovaki in še nekaj drugih narodnih manjšin, tako lepo skupaj deluje, da nima župnija, čeravno ni stara, niti centa dolga. Zadnjih 2000 dolarjev so pred kratkim v teku enega tedna plačali. Največ zaslug za to ima g. župnik Rev. T. Zacharski. On je rodom Poljak, a tukaj vzgojen. Ker ni nikak narodni prenapet, ampak skuša po zgledu sv. Pavla vsem biti vse, vedoč, da je veliki duhovnik Jezus Kristus za vse enako umrl, ga ima vse rado, kar ima sploh kaj smisla za cerkev in sodeluje z njim. Ker župnija še nima svoje katoliške šole, a jo bo v najbližjem času dobila, si je izmed vseh narodnosti izbral večje število katehistinj, ki otroke svoje narodnosti poučujejo v krščanskem nauku. Tako poučuje slovenske otroke na Aleksandru tier in središče slovenske naselbine, naša vneta sotrudiča Miss Francka Mohorič in menda še par drugih. Ko bi bilo na vseh mešanih župnijah tako, bi narodnostne manjšine ne bile taka rdeča mezdla, kakor so.

JUGOSLOVANSKE NOVICE.

Kulturobojne cvetke v naši vlogi domovini vedno bujnejše poganjajo. Zdaj imajo v delu načrt, kako bodo popaganili šole. Po tem načrtu bodo odpravljena vsa katehetska mesta na vseh šolah, od ljudske do vseučilišča. V ljudskih šolah in nižji gimnaziji se bo sicer še poučeval nekak krščanski nauk, a ne od duhovnikov, ampak od lajkov. Ko bi bili to kaki navdušeni katehisti, kakor so po misijon-skih deželah, bi nazadnje še nekaj bilo. Toda na to niti misliti ni. Sicer pa naj-

brž ni mišljen krščanski nauk v katoliškem smislu, ampak kaka moderna verska meneštra in takozvana lajiška morala, ki so jo taki ki jim mrzi krščanski nauk tudi v čeških šolah vpeljali. Škofje so izdali skupno spomenico na vlado, v kateri jo v njenem lastnem interesu svare, naj se prej dobro premisli, predno preide do dejanj. Ako ne, naj si posledice sama pripiše, ker drugič ne bodo govorili z njo sami, ampak ljudstvo. Če je sedanja vlada sploh še zmožna česa pametnega, ne bo mogla memo tega protesta, kakor memo toliko drugih.

Narodna cerkev je zopet na obzorju. Kmalu po prevratu, je peščica duhovnikov češke reformistične šole, hotela pod krinko narodne cerkve priti do svojega vzora-ženske. Takrat so druga važnejša politična vprašanja kulturnobojni načrt vlade malo v ozadje potisnila. Z njim je tudi vprašanje narodne cerkve za nekaj časa prešlo z dnevnega reda daši se je na tihem tem intenzivnejše na to delalo. Zdaj pa, do je vlada svoj kulturnobojni načrt zopet spravila na dnevni red, se je tudi to reformistično gibanje na novo in močnejše pojavilo. Odločni nastop zagrebškega nadškofa ni nič pomagal. Sklicana je bila splošna škofovska konferenca, da se posvetuje, kaj treba storiti proti temu pojavu, ki je v teh časih, ko bi morale vse katoliško-posebno duhovni kakor en mož stati na straži za svoje pravice, tem večjega obžalovanja vreden. To so še grenki sadovi mažaronstva, ki je vrednost duhovnika merilo po količini mažaronskega duha, ne pa po duhovniških lastnostih. Vladi so, kakor je videti, ti Judeži dobrodošli. Z njih pomočjo upa lažje izvesti svoj kulturnobojni načrt. Zdi se, da gre vse čisto po češkem vzorcu.

Dr. Šušteršič se zagovarja. Ni dolgo tega, kar smo poročali, da se misli bivši voditelj Slovenske ljudske stranke, vrniti v Slovenijo in morda stopiti na čelo novi radikalno katoliški stranki. Tako so vsaj nekateri starokrajški listi namigavali. A v svoji obrambni knjižici, ki jo je za pirihe podaril Slovencem, je pokazal, da ni mož za to. Po pravici povemo, da smo ga mi prej, predno smo brali to njegovo knjižico, višje cenili, več zidali nani. Z njo si je podrl most nazaj v naš tabor, ki so mu ga razmere že deloma popravile. Gotovo gonja, ki jo je stranka ob prevratu nasprti njemu v prizorišča, ne tvori najlepšega poglavja njene zgodovine. Umazano delo je bilo to, ne vredno katol. stranke, oziroma tistih strankarjev, ki so to gonjo vodili,

Težka poskušnja je bila to za Dr. Šušteršiča, poskušnja, ki zahteva celega katoliškega moža. Te poskušnje pa on, kakor priča njegova obrambena knjižica, ni srečno prestal. Vrnil je nemilo za nedrago in sicer ne samo svojim političnim morivcem, ampak tudi svojim usmišljenim samarijanom, ki so mu v lastno škodo do zadnjega ostali zvesti. Ko bi bil molče nosil krivico in si jo izkoristil, da bi se dvignil nad sebe, bi se bil prej ali slej s častjo vrnil. Te moči pa ni imel, je bil preveč jaz in jaz in zopet jaz, kakor vsaka stran njegovega zagovora kaže. Da umije sebe, je celo stranko z gnojnico oplil. To ravnanje je, kakor če fant dekle, ki je zavrnilo njegovo ljubezen ustrelil, češ, če ne boš moja, te pa tudi drugim ne privoščim. Tako Šušteršič: Če nisem in ko več nisem jaz vodja stranke je za nič, nima več eksistenčne prava, v grob z njo. Delo, ki sloni na pretirani veri in zaljubljenosti v se, še nikoli ni imelo trajnega uspeha. Navadno že dotičnega samega pokoplje pod razvalinami. To je glavni vzrok Dr. Šušteršičeve politične smrti za nas. Pravzaprav si je zadnji smrtni udarec sam zadal, s svojo knjižico. S. L. S. naj pa ob njegovem grobu pregleda svoje vrste, če nima še kaj tacih malikovavcev svojega "jaz" v svoji sredi, ki quae sua sunt quærit, non quæ Jesu Christi, ki sebe svojo čast išče, ne Kristusove. Čim prej kaka stranka vrže iz sebe take elemente, tim bolje.

Novi apostoljski nuncij pri jugoslovanski vladi je postal monsg. Pelegrini, dosedanji upravitelj poljske nunciature. Prejšnji nuncij v Belgradu, msg. Cherubini je bil poklican k rimski kuriji.

Bogoslovci morajo k vojakom. Vojno ministerstvo je kar na svojo roko odredilo, da morajo z avgustom oni bogoslovci, ki so končali svoje študije, k vojakom. Tisti, ki so že posvečeni, bodo prideleni bolnišnicam, da napravijo enoletni bolniški kurz, oni pa, ki še niso mašniki, morajo k svojim kadrom, kjer jih bodo kakšni srbski analfabeti vojaško urili. Kak udarec je to za duhovščino ve le tisti, ki pozna kasarniško življenje sploh in jugoslovansko posebej. Da kasarne niso božje hiše, kamor duhovnik spada, ampak hudičeve, te ve vsak četudi ni bil vojak. Kako je v srbskih vojašnicah pa lahko razberemo iz raznih pritožb vojakov in poslancev v njih imenu. Poslanec Žebot je v poslanski zbornici povedal, da morajo slovenski fantje vse pravoslavne praznike praznovati, svojih katoliških pa ne smejo in se jim ne da prilike, da bi zadostili svojim verskim dolžnostim. Ker so jim tudi naš listi prepovedani, se še z njimi ne morejo krepiti svojega verskega prepričanja. Kateri izmed neposvečenih bogoslovcev si bo v takem ozračju ohranil svoj idealizem, ta ima ne samo navaden, ampak izreden poklic za duhovski stan. Izredni poklici pa niso vsakdanji.

Lavantinski škof Dr. Mihael Napotnik — umrl. Že dolgo je vedel sam in je vedela javnost, da mu po naravni poti ni več pomoči. Imel je raka v črevesju, kar mu je povzročalo hude bolečine in skoro ničesar ni mogel več uživati. Dne 28. marca, popoldan ob dveh, potem, ko se je genljivo lepo pripravil za zadnjo postajo. Pray za prav ni bila samo njegova dolga bolezen, ampak cela dolga doba, skoro 32 let odkar je bil lavantinski škof, križeva moj. Lavantinski škof biti v Avstriji, ki je pod palirstvom Nemčije preko slovenske Štajerske že pridno gradila nemški most do Adrije, to pomeni za Slovenca izredno težak položaj. Na to so tisti, ki so rajnemu očitali nemčurstvo, premalo mislili in ga preslabo sodili. Ko bi se bil pokazal takega izrazitega narodnjaka kakor so navadno obmejni narodni stebri bi najbrž ne bil toliko časa lavantinski škof. Mož na takih nevarnih postojankah se ne sme nikoli mesojati z ozkega osebnega stališča, če se mu hoče biti pravičen. Njegov osebni značaj je bil bolj vojaški, deloma radi boleznii, ki je skrito že dolgo glodala ob njegovem zdravju, deloma morda tudi, ker je bil za časa bosanske okupacije vojni kurat. Zato so se ga bolj bali, kakor ga ljubili. A pod to na videz trdo skorjo, je bilo plemenito srce skrbnega višjega pastirja, kar se je pokazalo posebno ob priliki njegovega slovesnega previdenja. Genljivo se je poslovil od svoje duhovščine, priznal, da je bil včasih malo pretrd in prosil vse prizadete, naj mu oprostite. Pokopan je bil v krasni frančiškanski baziliki Matere milosti v Mariboru, kjer si je že takrat, ko se je gradila, v kripti pod velikim altarcem izgovoril grob. Bog mu bodi plačnik!

ZAHVALE IN PRIPOROČILA.

Kakor še nikoli, se tudi topot nisem zastoni obrnila v svoji bolezni na Marijo Sedem žalosti. Uslišala me je in izprosila ljubo zdravje. Ker sem ji obljubila, da se ji bom javno zahvalila, s tem rada spolnjam svojo obljubo in prilagam za list, ki širi njeno slavo \$2.

Mrs. Angela Pristow, Johnstown.

Tisočera zahvala Kraljici majnika, za ozdravljenje moje matere, za kar sem jo prosila, z obljubo, da se bom* javno zahvalila. Naj s tem spolnim to prijetno dolžnost. Pošljem za majniški altarček \$1. Mrs. Paulina Sebenik, Cleveland.

Zelo sem bila bolna. S polnim zaupanjem sem se obrnila na Kraljico maja, ki ima zdaj ključ do nebeških milosti. Res sem bila uslišana. Bodi ji s tem izrečena najprisrčnejša javna zahvala, ki sem jo obljubila. Prilagam \$2 v pomoč njenemu listu. K. P.

Prisrčna hvala Presv. Srcu Jezusove-mu in Marijinemu, ter sv. Antonu za uslišano prošnjo v važni zadevi. Darujem \$1 za prospeh lista.

Mrs. Mary Kičič, Pueblo.

Iz celega srca se zahvaljujem Mariji in sv. Antonu, ker sem srečno prestala nevarno operacijo in prejela še več drugih milosti, za katere sem prosila. Prilagam \$3 za razširjanje Marijine slave po njenem listu.

Mrs. Marija Pazdertz, Joliet.

Hvaležnega srca spolnjam s tem svojo obljubo, da se bom Kraljici maja javno zahvalila v njenem listu, ako mi izprosi ljubo zdravje. Hudo me je noga bolela, a na njeno priprošnjo se mi je obrnilo na bolje. Za razširjanje Marijine slave darujem \$1.

Rosi Žnajder, Rothbury, Mich.

Prisrčna hvala Majniški Kraljici za uslišane prošnje. Za razširjenje njene slave po Ave Mariji, darujem \$1.

I. R., Aurora.

Pošljem \$1 za eno sv. mašo. Že pred enim letom sem obljubila, da se bom Mariji javno zahvalila, ker je uslišala mojo prošnjo v veliki stiski. Na potu v Ameriko sem močno obolela. Že sem mislila, da me bodo na potu pokopali. Goreče sem prosila Presv. Srce Jezusovo, Marijo Pomočnico in sv. Antona, da bi vsaj na svoje mesto prišla. In res sem po božji dobroti zopet pokorevala. Prisrčna hvala Mariji in sv. Antonu, ki sta dobrote in ljubezni polno Srce Jezusovo h temu nagnala.

DAROVI ZA AVE MARIJO:

- 1.) Agnes Hotujec, Ambridge je darovala \$7.
  - 2.) Po \$5 so darovali: Rev. Al. Pirnat, Duluth, John Smajdek, Lakewood, Mary Tomec, Johnstown.
  - 3.) Po \$3 so darovali: Mary Pazdertz, Joliet, Mary Klemenčič, Collinwood.
  - 4.) Po \$2 so darovali: Mary Zore, Olyphant, Kati Perme, Cleveland, Mary Pristavec, Johnstown, Frank Sajovic, Cleveland.
  - 5.) Anton Mervar, Cleveland je daroval \$1.40.
  - 6.) Po \$1 so darovali: Mrs. Starec, Lorain, Mary Rozman, Brooklyn, Mary Svete, Forest City, Jakob Vesel, Cleveland, Anton Kranjc, Barberton, Neimenovana, Milwaukee, M. Nemanich, Johnstown, Kati Pristopec, Staunton, Marija Dolenc, Cleveland, Agnes Kos, New York, John Pelhan, Alexander, Pa., Mary Kržišnik, Frances Stanger, Doglestown, Rosi Znajder, Rothbury, Mich., Ivana Račić, Aurora, Ivana Jakopič, Rice, Helen Zore, Olyphant, Mary Pelhan, Houston, Pa., Ivana Kres, Forest City, Mary Kirkič, Pueblo, Pavlina Sebenik, Cleveland, Neimenovana, Milwaukee, Andrej Tomec, Johnstown, Mrs. Šuštaršič, Lorain, Agnes Debevec, La Salle, Marjeta Zaletel, Lorain.
- Po 50c ste darovali: Frances Jenko, Cleveland, Frančiška Vrabčič, Milwaukee.
- Rosi Russ, Dorset, O., je darovala 25c.

NAŠ STRIČEK

Canon City, Colo.

— Dragi striček: — Naj parvo Vas lepo pozdravim: moja mama je naročena na vaše liste tudi jest berem Ave Maria pa se mi posebno dopade otročji korner ko boys in

girls vam pišejo jest sem stara 13 let, sem v 7 grade. Zadni mesec smo imeli 40 hours devotion. Father Peter Zupan iz Pueblo so bli tukaj je blo zlo lepo vam pošlem 50c v štampsih za 25c za list "Orlič" se naročim in kvoder nej bo za dar Ave Maria jest bi rada pršla na vaš korner pa ne znam dost slovensko pisat malo sem se naučila če bote mogli prebrat to je moj ta prvo pisem ga nej treba vrčt v koš vam želim lepo veliko nočne praznike in dosti pirhov. Good bye.

Jennie Susteršič.

Draga Jennie: — Kako bi naj jaz vrgel kako pismo mojih "darlings" v koš, kc sem pa vesel, da mi kdo piše in ko vsi moji boys in girls tako radi čitajo ta pisma. Pa tudi veliki mi pišejo, da radi pogledajo na naš korner, kakose kaj imamo. Le še večkrat mi piši. Pozdravlja Te

Tvoj striček.

Cleveland, Ohio. — Dragi striček: — Že dolgo nisem na vaš korner pisal. Minu je postni čas. Kmalu bo prišel manikov čas, bomo šli spet u cerkev zato imamo tako dobre duhovne ki se za nas tako trudijo da bi Marija dala zdravje in moja mama gre k maši in k svetemu obhajilu vsak dan in sprejme sv. obhajilo za vas. In tudi jaz bom eno obhajilo za vas darovala za Easter time. In vas zelo lepo pozdravim. Dragi striček.

Magdalena Tekaučič.

Draga Magdalena: — Kako sem se zveselil tvojega lepega pisma. Kako moram biti Bogu hvaležen, da ti je dal tako dobro mamo, da gre vsaki dan k svetemu obhajilu. Kako moraš za njo pridno moliti. Taka mama je dar božji. Le povej ji, da se ji prav lepo zahvalim za njeno sveto obhajilo. Tudi tebi se zahvalim za to, da si še ti šla. Le še kaj mi

piši. Bog te blagoslovi in tvojo mamo.
Tvoj striček.

Valley, Wash. — Dragi striček: — Spet sem prišel na vaš korner ker me jako veseli, ko dobimo Ave Maria koj pogledam kaj je novega naj prej pa pogledam korner. Vas lepo pozdravim, dragi striček se vam lepo zahvalim za vaše številke "Orlič" se mi jako dopadejo, če jih imate še kaj mi jih še pošlite in Vam tudi pišem de boma šli za velikonoč moji bratci in sestrice k spovedi in k svetem obhajilu za vas in smo jako veseli ko bo sneg od nas slovo vzeli. Zdaj Vam vošim vesele velikonočne praznike. Z Bogom, dragi striček.

Andrew Tomsha.

Dragi Andrew: — Prav lepa Ti hvala za Tvoje sveto obhajilo. Tudi vsem Tvojim bratom in sestricam to sporoči. S tvojo dobro mamo sva že stara prijatelja in tvoja mama je že veliko storila za list Ave Maria. Bog vas vse skupaj blago slovi!

Tvoj striček.

ZAHVALE.

Na očeh sem obolela, da eno leto nisem mogla nič brati. Šest zdravnikov me je zdravilo, a nobeden me ni ozdravil. Zaupljivo sem se obrnila k Materi božji in sv. Luciji za pomoč in sem jo tudi dobila. Zopet lahko berem. V zahvalo za to milost darujem \$2 v podporo lista.

Ivanka Jakopič, Rice, Minn.

Lepo se zahvaljujem Materi božji in sv. Družini za mnoge milosti in dobrote, ki smo jih jaz in moja družina že prijeli na njih priporočnjo. V ta namen darujem za dober tisek \$3.

M. P.

V zahvalo za uslišano prošnjo pošljam \$1 za eno sv. mašo. Za okrasitev majniškega altarja pa \$5 da bi bila Marija še znanprej moja varhinja in priprošnjica.

Neimenovana po Mr. F. S. Cleveland.

Marijina Dolenc, Cleveland.

Vsem bravcem Ave Marije priporočam svojega sina, ki je ne samo naju z očetom, ampa kakor se zdi tudi cerkev, popolnoma zapustil. Ljuba nebeška Mati. Pribežališče grešnikov, naj se ga usmili in ga pripelje nazaj na pravo pot.

I. K., Milwaukee.

Calumet, Mich. — Dragi striček: — Tukaj vam pošilam tolar za Mrs. Ana Brula za Glasnik presvetega Srca Jezusovega ona pravi, de ne ve komu dat pa sem jest rekla, da čem jaz poslat. Dragi striček le počakajte de bom jest večja bom jest kolektala Vi ste pisali, da ste poslali rožni venec moji mami ali oni ga niso dobili tudi vam dam znat da je mene nesreča zadela 24th sem šla v šulo in sem tako pala da mi je dohtar dal 2 stiches na nogo. Tako mlada komaj 12 let stara pa morem pokusit dohtarske šivanke naj zadostuje vas lepo pozdravem jest moj papa in mama.

Ana Klobuchar.

Draga Ana: — Kako se nam smiliš, ko si imela toliko nesrečo. Vidiš nesreča nikjer ne počiva. Upam, da si sedaj že popolnoma zdrava, kaj ne? Vsi moji boys in girls so žalostni s teboj in ti vsi želimo, da bi ozdravela. Lepo se ti zahvalim, da si poslala naročnino in me posebno veseli, ko mi obetaš, da boš pomagala pri listih in jih boš razširjala. To kaže, da si dobro dekle. Naj te Bog blagoslovi.

Tvoj striček.

Willard, Wis. — Hello Striček! — Vi neveste, kako sem jest bla vesela, ko ste Vi mene pohvalili zdej sem pa korajža dobila bom pa še pisala. Zadjra rajža sem rekla da bom plača dobila u šoli da bom mašne bukvice kopila zdaj vam pošlem en tolar ali tele bukvice bodo za mojga papa pa jih pošlite z velikim drukom jest sem jih za perhe kupila. Druga rajža jih bom pa za mene kupila pa ene bolj majhne. Pri nas je zdej lepa spomlad bodo kmaľ ročce prišle ali bo zdaj lušno ki boma za majnik ročce naberal. Zdej se pa še ve punčke oglasite, moje sestrične iz Springfielda, Ill. Saj sem se jast tudi bala pisat ali zdaj sem pa korajža dobila zdaj pa rada pišem po krajnsko. Jest sem se že fajn naučila po krajnsko posebno brat res kira beseda ne znam ali mama uprašem koga pomeni pa gre. Pozdravem vas striček in uso našo družina. Te le bukvice precej pošlite bom pa patu dala za Perhe. Good bye.

Frances Petkovšek.

P. S.—Dam vam vedet da smo dobili vaše pismo če moremo dobit kaj naročnikov. Pa ne moremo dobit nobenegakdor če brat je že naročnik, kdor pa noče brat pa ne moremo ga prisilit.

Draga Frances: — Tako je prav. To se mi dopade, da si korajžo dobila. Kaj bi se človek bal? Saj se vsak človek le počasi nauči vsake reči. Saj to ni sramoto, če kak otrok tukaj v Ameriki ne zna dobro slovensko pisati ali čitati. Vidiš, kako dobro si se že ti naučila. Sedaj pa pričakujem od tvojih sestričen iz Springfielda da se bodo oglasile. Pozdravi prav lepo Tvojega ata in mamo.

Tvoj striček.

